

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové a soudců Zdeňka Kühna a Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **P. Č.**, o podání ze dne 26. 9. 2015, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 31. 3. 2016, čj. 10 Na 15/2015-28,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se podáním ze dne 26. 9. 2015 domáhal, aby Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) vydal rozsudek ve znění: *„Přikazuje se České správě sociálního zabezpečení, sídlem v Č. Budějovicích i v Praze, aby žalobci neprodleně vydala aktuální osvědčení o trvání invalidity třetího stupně – v listinné i elektronické podobě.“* Usnesením ze dne 20. 10. 2015, čj. 10 Na 15/2015-2 krajský soud vyzval stěžovatele k odstranění vad jeho podání a k uvedení jeho podání do souladu s platnou právní úpravou, neboť nebylo patrné, zda se jedná o žalobu na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, nebo o žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. Jelikož stěžovatel vady podání neodstranil, krajský soud jeho podání shora uvedeným usnesením odmítl podle § 37 odst. 5 s. ř. s. Ještě předtím zamítl krajský soud usnesením z 27. 11. 2015 stěžovatelův návrh na ustanovení zástupce; kasační stížnost proti tomuto usnesení zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 3. 3. 2016, čj. 2 As 317/2015-9.

[2] Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil celou řadu blíže nekonkretizovaných tvrzení, jimiž označil jednotlivé úkony a úvahy krajského soudu za lživé, zlovolné, mařící žaloby, hrubě nesouladné, nehorázně arogantní, nehorázně pitomé, stupidní a ignorující pojmy zákona. Takto vydanými písemnostmi krajský soud podle stěžovatele *„uvádí v právní omyly“*; a proto se domáhá kasace usnesení krajského soudu doručeného mu dne 7. 4. 2016.

[3] Kasační stížnost je z dále uvedených důvodů nepřijatelná.

[4] Z obsahu vyžádaného spisu krajského soudu je možno konstatovat, že stěžovatel od počátku řízení nesměřuje k vydání meritorního rozhodnutí, kterým by měla být poskytnuta ochrana jeho veřejnému subjektivnímu právu. Přestože stěžovatel byl v minulosti ze strany soudů nesčetněkrát poučen o náležitostech podání a podmínkách jejich věcného projednání, dlouhodobě se na soudy obrací s množstvím podání, která mají formální i obsahové vady. Stěžovatel soudům neustále podává neprojednatelné návrhy a následně odmítá adekvátně reagovat na výzvy soudu směřující k odstranění vad předložených podání. Aktivita stěžovatele v soudním řízení spočívá vesměs ve zpochybňování úkonů a rozhodnutí soudu, jež byla o jeho podáních vydána, aniž by naprostá většina z nich mohla přinést pro stěžovatele cokoliv věcně významného.

[5] Na počátku května 2016 je v evidenci Nejvyššímu správnímu soudu vedeno již více než 1300 spisů, v nichž stěžovatel vystupuje v pozici stěžovatele či navrhovatele. Během roku 2015 napadlo k zdejšímu soudu přes 130 jeho návrhů či kasačních stížností.

[6] Pouhá skutečnost, že stěžovatel vede takové množství sporů, přirozeně sama o sobě neznámá, že by se jeho návrhy neměl zdejší soud zabývat věcně. Rozhodující pro kvalifikaci jeho podání jako zjevně obstrukčního, a tedy zneužívajícího právo podat kasační stížnost, je početnost, sériovost a stereotypnost stěžovatelem vedených sporů, spojená s opakováním obdobných či zcela identických argumentů (srov. usnesení NSS ze dne 3. 6. 2014, čj. 8 As 77/2014 – 9, v jiné stěžovatelově věci). Ostatně sériovost a stereotypnost podání zakládá zneužití práva podat návrh soudu též dle judikatury Evropského soudu pro lidská práva (srov. rozhodnutí *Anibal Vieira & Filhos LDA a Maria Rosa Ferreira da Costa LDA proti Portugalsku*, č. 980/12 and 18385/12, 13. 11. 2012; respektive shodně již rozhodnutí Evropské komise pro lidská práva *M. proti Spojenému království*, č. 13284/87, 15. 10. 1987 a *Philis proti Řecku*, č. 28970/95, 17. 10. 1996).

[7] Soudy, včetně Nejvyššího správního soudu, jsou Ústavou povolány k ochraně práv; nemohou však opakovaně akceptovat procesní aktivity stěžovatele jen proto, aby formálním naplněním litery zákona vydávaly zbytečná rozhodnutí. Nejvyšší správní soud si je vědom znění čl. 36 Listiny základních práv a svobod, který zaručuje právo na soudní ochranu. Okolnosti, za nichž stěžovatel uplatňuje svá práva (a to zejména právo na soudní ochranu), však nelze považovat za výkon subjektivního práva v souladu s právním řádem. Úkony stěžovatele vůči soudu naplňují znaky *zneužití práva*, které Nejvyšší správní soud vymezil např. v rozsudku ze dne 10. 11. 2005, čj. 1 Afs 107/2004-48, č. 869/2006 Sb. NSS.

[8] V tomto řízení projednávaná kasační stížnost neumožňuje z výše uvedených důvodů věcný přezkum napadeného usnesení krajského soudu, je projevem zneužití institutu kasační stížnosti; jde tudíž o návrh nepřijatelný. Stěžovatel je opětovně veden snahou vést „spor pro spor“, nikoliv snahou o ochranu svých subjektivních veřejných práv. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje výjimečnost nynějšího postupu, který je však opodstatněn naprosto výjimečnými okolnostmi, za kterých stěžovatel již po léta přistupuje k soudnímu řízení správnímu.

[9] V tomto smyslu je též třeba upozornit na hrubě urážlivý jazyk stěžovatele vůči soudkyním krajského soudu. Nejvyšší správní soud má za to, že stěžovatelova argumentace přesáhla meze běžné kritiky, třebas nepatřičné, a dosáhla úrovně pohrdání soudem. Popsané chování stěžovatele je i z těchto důvodů rozporné s účelem práva podat kasační stížnost (srov. v podstatě shodnou argumentaci v rozhodnutí ESLP *Řebák proti České republice*, č. 67208/01, 18. 5. 2004).

[10] Kasační stížnost byla proto podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítnuta.

[11] Nejvyšší správní soud nevydával v této věci žádné výzvy k odstranění vad kasační stížnosti, k zaplacení soudního poplatku, respektive k zastoupení stěžovatele advokátem. Vydávání takovýchto výzev by představovalo nadbytečné prodlužování procesu bez jakéhokoliv smyslu. Zatěžovat řízení dalšími usneseními, např. o nepřiznání osvobození od soudních poplatků, o neustanovení zástupce, vyzývajícími k zaplacení soudního poplatku či usnesením o odmítnutí kasační stížnosti pro neodstranění vad nebo usnesením o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku, by představovalo jen rozmnožování zbytečných procedur, bez možnosti dospět k jinému závěru, než že návrhy stěžovatele jsou nepřijatelné.

pokračování

[12] Zdejšímu soudu je z úřední činnosti známo (srov. např. věci vedené pod sp. zn. 8 As 71/2012 či sp. zn. 8 As 79/2012), že shora uvedené výzvy neplní svůj účel a nevedou k řádné procesní přípravě řízení. Tyto výzvy naopak rozehrávají písemný „ping pong“ mezi stěžovatelem a zdejším soudem, který bezúčelně prodlužuje řízení o kasační stížnosti o několik týdnů až měsíců. Stěžovatel zpravidla požádá o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti. Po zamítnutí těchto žádostí pak požádá o prodloužení lhůty k předložení plné moci udělené advokátovi, resp. o povolení splátek soudního poplatku. Nejvyšší správní soud však tyto žádosti zpravidla zamítne z důvodu svévolného uplatňování práva stěžovatelem a jeho obstrukčnímu přístupu k vedení řízení (viz např. usnesení ze dne 8. 8. 2012, čj. 8 As 71/2012-13, a ze dne 4. 10. 2012, čj. 8 As 71/2012-22, která byla stěžovateli doručena a jejich obsah je mu proto znám). Výsledkem řízení pak obvykle bývá jeho zastavení pro nezaplacení soudního poplatku (z nápadu za první čtyři měsíce roku 2016 byla takto zastavena řízení např. ve věcech vedených pod sp. zn. 5 As 4/2016 a 5 As 26/2016).

[13] Obdobný procesní postup volí v případech opakujících se podání stěžovatele také Ústavní soud. Ve vztahu k povinnému zastoupení stěžovatele v řízení o ústavní stížnosti vyslovil, že poučení o této povinnosti není nutno stěžovateli zasílat vždy v každém individuálním řízení, neboť stěžovatel byl poučen předchozích v identických případech. Pokud lze vycházet ze spolehlivého předpokladu, že dříve poskytnuté informace byly objektivně způsobilé stěžovatele zpravit o zásadě povinného zastoupení v řízení před Ústavním soudem, setrvání na požadavku vždy nového a totožného poučování by se jevilo jako formalistické a neefektivní (viz např. usnesení ze dne 22. 11. 2012, sp. zn. II. ÚS 4256/12, nebo výše zmíněné usnesení sp. zn. I. ÚS 1632/13, obdobně srov. usnesení ze dne 14. 11. 2012, sp. zn. III. ÚS 4255/12, ze dne 17. 10. 2012, sp. zn. II. ÚS 3748/12, nebo ze dne 10. 10. 2012, sp. zn. III. ÚS 3747/12). S tímž odůvodněním odmítl Ústavní soud usnesením ze dne 9. 2. 2015, sp. zn. II. ÚS 328/15 i stěžovatelovu ústavní stížnost proti usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2014, čj. 10 As 226/2014-16, odmítající jeho kasační stížnost jako nepřipustné podání na základě důvodů shodných s odmítacími důvody nyní aplikovanými. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že uvedené závěry lze vztáhnout i na poučování o povinnosti být zastoupen advokátem a povinnosti zaplatit soudní poplatek v řízení o kasační stížnosti. Stěžovatel byl zdejším soudem poučen o těchto povinnostech nesčetněkrát, jejich existence si proto musí být nepochybně vědom. Pokud podle toho nepostupuje, je to jen dalším důkazem o jeho zjevně obstrukčním a abuzivním přístupu k soudnímu procesu.

[14] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh (zde kasační stížnost) odmítnut. Z nesrozumitelného a věcného projednání neschopného podání stěžovatele není přitom patrné, že by účastníkem řízení byl i kdokoliv jiný než stěžovatel samotný.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. května 2016

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu